

บทคัดย่อ

วิทยานิพนธ์ฉบับนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาหลักการและปัญหาของอนุสัญญา ระหว่างประเทศว่าด้วยการปราบปรามการก่อการร้ายด้วยนิวเคลียร์ ตลอดจนศึกษาว่ากฎหมาย ภายในของประเทศไทยเพียงพอที่จะรองรับการปฏิบัติตามอนุสัญญาหรือไม่ หากจะดำเนินการให้ สัตยาบันเข้าเป็นภาคีในอนุสัญญา

แม้จากการศึกษาจะพบว่าอนุสัญญาฉบับนี้ยังคงมีปัญหาในทางปฏิบัติบางประการ เป็นต้นว่า ขาดการกำหนดคำนิยามของการก่อการร้ายด้วยนิวเคลียร์ซึ่งยังคงเป็นปัญหา เช่นเดียวกับอนุสัญญาต่อต้านการก่อการร้ายระหว่างประเทศฉบับอื่นๆ อันสืบเนื่องมาจากการที่ผู้ ร่างต้องการที่จะหลีกเลี่ยงไม่กำหนดคำนิยามของการก่อการร้ายเอาไว้ในอนุสัญญา จะมีก็แต่ เพียงการกำหนดการกระทำอันเป็นความผิดตามอนุสัญญาไว้ในมาตรา 2 เท่านั้น นอกจากนี้ยังมี ปัญหาเกี่ยวกับการกำหนดขอบเขตการกระทำความผิดตามอนุสัญญา ตลอดจนปัญหาเกี่ยวกับการ บังคับใช้อนุสัญญา อันได้แก่ ปัญหาเกี่ยวกับข้อยกเว้นที่จะไม่ส่งผู้ร้ายข้ามแดนระหว่างรัฐภาคี รวมไปถึงปัญหาที่ไม่สามารถใช้บังคับอนุสัญญากับกรณีที่ผู้กระทำความผิดเป็นรัฐ รวมทั้งความ ยากลำบากในการใช้บังคับอนุสัญญาอย่างจริงจังต่อกลุ่มผู้ก่อการร้ายและองค์กรผู้ก่อการร้าย ต่างๆ และยิ่งไปกว่านั้นยังประสบปัญหาเกี่ยวกับการบังคับใช้อนุสัญญาต่อการกระทำผิดที่ เกิดขึ้นในรัฐที่สามที่มีได้เป็นภาคีในอนุสัญญาโดยเฉพาะอย่างยิ่ง รัฐที่มีวัสดุนิวเคลียร์และมีอาวุธ นิวเคลียร์อยู่ในประเทศ ซึ่งสุ่มเสี่ยงที่จะตกเป็นเป้าหมายในการโจมตีของผู้ก่อการร้ายได้

แต่อย่างไรก็ตามอนุสัญญาฉบับนี้ก็ถือได้ว่าเป็นอนุสัญญาระหว่างประเทศที่มีการ กำหนดกฎหมายภายในการปราบปรามการก่อการร้ายด้วยนิวเคลียร์เอาไว้โดยตรง ซึ่งนานาประเทศ รวมทั้งประเทศไทยเองควรตระหนักถึงภัยจากการก่อการร้ายด้วยนิวเคลียร์และร่วมเป็นภาคีใน อนุสัญญาฉบับนี้ สำหรับประเทศไทยนั้นได้ลงนามในอนุสัญญาฉบับนี้ไปแล้วเมื่อวันที่ 14 กันยายน พ.ศ.2548 ซึ่งที่ผ่านมาประเทศไทยได้เข้าเป็นภาคีในอนุสัญญาต่อต้านการก่อการร้าย ในกรอบสหประชาชาติแล้วหลายฉบับโดยที่ไม่มีการแก้ไขเพิ่มเติมหรือ ออกกฎหมายอนุวัติการแต่ อย่างไม่ใด เนื่องจากประเทศไทยมีกฎหมายภายในโดยเฉพาะอย่างยิ่งความผิดฐานก่อการร้ายตาม ประมวลกฎหมายอาญาซึ่งสามารถรองรับการปฏิบัติตามพันธกรณีในอนุสัญญาต่อต้านการก่อ การร้ายฉบับนั้นๆเพียงพอแล้ว แต่ทั้งนี้จากการศึกษาพบว่า อนุสัญญาฉบับนี้มีความแตกต่างจาก อนุสัญญาต่อต้านการก่อการร้ายฉบับอื่นๆในกรอบของสหประชาชาติ กล่าวคือมีวัตถุประสงค์ หลักในการป้องกันและปราบปรามการก่อการร้ายด้วยนิวเคลียร์ โดยมีการกำหนดฐานความผิด สำหรับการกระทำการก่อการร้ายด้วยนิวเคลียร์เอาไว้เป็นการเฉพาะ จึงส่งผลให้ความผิดฐานก่อ

การร่ายตามประมวลกฎหมายอาญาของประเทศไทยสามารถรองรับการปฏิบัติตามพันธกรณีในอนุสัญญาฯนี้ได้แต่เพียงบางส่วนเท่านั้น หรือแม้แต่ในพระราชบัญญัติพลังงานปรมาณูเพื่อสันติ พ.ศ. 2504 ก็ไม่สามารถรองรับการกระทำความผิดตามอนุสัญญาฯฉบับนี้ได้ สาเหตุหลักเนื่องมาจากความผิดตามอนุสัญญาฯฉบับนี้มีลักษณะเป็นความผิดที่มีลักษณะเฉพาะจึงไม่สามารถนำหลักกฎหมายทั่วไปที่มีอยู่มาใช้บังคับกับการกระทำความผิดตามอนุสัญญาฯได้โดยตรง ด้วยเหตุนี้หากประเทศไทยจะดำเนินการเข้าเป็นภาคีในอนุสัญญาฯ จึงจำเป็นที่จะต้องดำเนินการแก้ไขเพิ่มเติมกฎหมายภายในให้สอดคล้องกับการกระทำผิดที่ได้กำหนดไว้ในอนุสัญญาฯต่อไป

Abstract

This thesis is a study on the Principles and Legal Problems of the International Convention for the Suppression of Acts of Nuclear Terrorism 2005 (hereinafter called the “Convention”). The purpose of this study is on the one hand, to analyze the principles of the Convention and legal problems arising out of its implementation and on the other hand to examine whether Thailand need to enact enabling or implementation legislation in case where Thailand intend to become party to this Convention.

There are many controversial problems in Convention; no explicit definition of “terrorism” although the article 2 provided the meaning of a person who commits an offence; the difficulty to determine the scope of act that constitutes offence; the scope of application of the Convention such as the offence exception and non application of the Convention where the alleged offender is State. Moreover, the problems of the offences which have been committed in the territory of non-state parties, especially those who possess nuclear material or nuclear weapon, are not regulated and constituted the lacunae of this Convention.

However the Convention is considered to be an international agreement that directly laid down the mechanism aiming at the suppression of nuclear terrorism. Thailand must be aware of the danger and threat of nuclear terrorism and should ratify to this Convention (Thailand signed this Convention on September 14, 2005). In the past many conventions concerning anti-terrorism were adopted under auspice of the United Nations and Thailand became party to those conventions without enacting enabling or implementing legislation the relevant because offences were in Thai's Criminal Code, especially an offence of terrorism. Nevertheless, this Convention is different from other United Nations anti-terrorism Conventions because this Convention prescribes specifically the offence of nuclear terrorism. Consequently, the crime of terrorism either in criminal law or Atomic Energy for Peace Act, 2504 B.C. cannot be presented in conformity with this Convention due to the special regime of offence that provided in this

Convention. Therefore if Thailand intends to ratify this Convention amendment of existing domestic law as analyzed and indicated in this thesis is needed.